

øvrige repræsentanter her i salen af de almen-nyttige organisationer.

Der har været nævnt nogle, som specielt gør et utrolig flot stykke arbejde, og at de skal have gode rammer til at udføre det i. Jeg har også, kan jeg da godt afsløre, i forlængelse af denne diskussion skrevet til finansministeren og bedt ham vurdere, om der er muligheder for, at vi på anden vis kan gå ind og støtte. Vi ved jo, at de tipspuljer, vi har, ikke er specielt store, men det var en mulighed, og der er måske andre muligheder.

Jeg vil dog godt sige, at jeg er lidt chokeret over, at så mange partier har støttet forslaget i den form, det har. Jeg nærer bestemt ingen som helst tvivl om det gode formål med CD's forslag og de gode intentioner, og jeg kan godt forstå, at nogle støtter intentionerne. Men jeg tror ikke, Folketinget vil kunne forsvare at føje et regelsæt af den karakter ind i vores skattelovgivning.

Fru Sonja Albrink spurgte, hvorfor der ikke har været noget problem hidtil. Jamen det har der jo ikke, fordi der har været et regelsæt, der var rettet mod et helt andet formål. Det havde et erhvervsmæssigt sigte, og der var nogen afgrænsning, som man både kunne forklare og forsvare.

Men hvis man derefter fjerner dem, som reglerne er lavet til, så er det, at det bliver – som jeg synes at det ret præcist fremgik af min svar-tale ved indledningen af debatten – meget, meget mystisk. Så bliver det meget mystisk.

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke har talt om skattetænkning eller skattespekulation. Jeg ved ikke rigtig, hvordan det dér med at spekulere i sin arv skal foregå. Det får man i hvert fald ikke megen fornøjelse af selv. Så jeg mener, at diskussionen om spekulation er en forkert vinkel på den her debat. Det er helt principielt spørgsmålet om, hvorvidt man skal kunne testamentere den skat, man skylder det offentlige den dag, man dør. Og det mener jeg at der hos alle bør være en eller anden form for principiel betænkelse imod.

Så har der været nævnt mange beløb. Fru Sonja Albrink nævnte til sidst 100-150 mio. kr. Jeg har sådan set gjort mig ret megen umage for at prøve at få en fornemmelse af, hvad det her betyder i beløbsstørrelser, men uden at jeg kan sige, at jeg er blevet klogere af det, selv om jeg har haft kontakt også med organisationer, der modtager arvebeløb af den karakter her. Man kan selvfølgelig ikke sige noget i forhold til

fremtiden, for man kender ikke de fremtidige arvebeløb, men man kunne forestille sig, at man kunne se det i forhold til fortiden.

Man ved jo heller ikke selv som arvemodtager, om det var noget, der ville have udløst en skat. Er boet over 1,3 mio. kr.? Er nettoformuen over 1 mio. kr.? Ja, det ved man jo ofte ikke noget som helst om, man kender ikke forholdene for den, man arver efter. Hvad vil anskaffelsesprisen? Er det noget, der vil udløse en skat, eller vil det ikke udløse en skat?

Derfor: Når nogen fremstiller det her som noget, der får nogle vældige konsekvenser, så har jeg i hvert tilfælde ikke set noget som helst, der peger i den retning. Og hos dem, som jeg har spurgt, nemlig dem, der modtager de pågældende arveaktiver, har man ikke, selv om de har været velvillige og gerne ville være hjælpsomme, ikke kunnet sige det, for de har ikke oplysningerne.

Derfor beder jeg bare om, at man i forhold til noget, som der faktisk ikke er nogen af os der kan sige noget om med sikkerhed, ikke lader som om, at vi ved noget, som ingen af os ved. Når ikke engang de, der konkret er berørt af det, ved det, hvor skulle vi andre så vide det fra?

Endelig til hr. Flemming Kofod-Svendsen: En stor del af hr. Kofod-Svendsens tale handlede om noget andet end lovforslaget. Jeg vil sige, at vi var nede i nogle meget specifikke detaljer, så dér vil jeg egentlig foreslå hr. Flemming Kofod-Svendsen, at hvis det skal undersøges eller besvares yderligere, så sker det under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Jeg tror lige, at jeg skal rette: De beløb, jeg snakker om på 50 og 100 mio. kr., er de beløb, som bliver doneret i arv. Som ministeren selv sagde, så ved vi jo ikke, hvor stort et beløb det drejer sig om, men én ting er i hvert tilfælde sikkert: Det, som vi i CD har fået henvendelser om, er, at de mennesker og virksomheder, som har ønsket at være med til at give en arv til de her foreninger af en vis stor størrelse, har sagt nej på grund af pinsepakkens beskatning. De vil hellere lade beløbet gå til deres arvinger, for så sker der jo ingen beskatning.

Men jeg kan, efter det sidste ministeren var oppe og sige, høre, at hjertet er med, så jeg håber, at vi får et godt forslag ud af det.